

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - ויקהל ריח.

דְּבַר אַחַר עֵינֵיךָ בִּשְׂדֵה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן - בַּעַז הַמָּא בְּרוּחַ קוֹדֵשׁ, דְּזַמְיֵנוּ לְנַפְקָא מִינְהּ מַלְכֵינוּ עֲלֵינוּ שְׁלִיטֵינוּ דְּאֵינֵנוּ עֵינֵינוּ דְּכֹלָא. בְּמַה דְּחוּת תְּמַר, דְּכַתִּיב בְּהַ, (בְּרַאשִׁית לַח) וַתִּשָּׁב בְּפִתַח עֵינָיִם. אֲתִישָׁבֵת בְּפִתַח דְּנַפְקֵינוּ מִינְהּ מַלְכֵינוּ שְׁלִיטֵינוּ עֲלֵינוּ, דְּאֶקְרִין עֵינֵינוּ, בְּמַה דְּאֵת אָמַר (בַּמְדַּבֵּר טו) אִם מֵעֵינֵי הָעֵדָה. בְּמַה דְּכָל שׁוֹיֵב גּוּפָא לֹא אֲזֵלִין אֲלָא בְּתַר עֵינֵינוּ, וְעֵינֵינוּ אֵינֵנוּ מִנְהֵינוּ לְכָל גּוּפָא. אוּף חֲבֵי מַלְכֵינוּ וְסַנְהֶדְרֵינוּ, וְכָל אֵינֵנוּ שְׁלִיטֵינוּ, כִּלְאֵ אֲזֵלִין אֲבַתְרֵינְהוּ (ס"א דְּאֲזֵלִין שׁוֹיֵבֵינוּ בְּתַר עֵינֵינוּ) וּבְגֵינוּ כְּדָ אָמַר לֵה עֵינֵינוּ אֲזֵלִין מַלְכֵינוּ וְשְׁלִיטֵינוּ, דְּזַמְיֵנוּ לְמִיפְקָ מִינְהּ.

בִּשְׂדֵה. מֵאֵן שְׂדֵה. דָּא צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם, דְּכַתִּיב, (מִיכָה ג) צִיּוֹן שְׂדֵה תַחְרֵשׁ. וְכַתִּיב (בְּרַאשִׁית כז) כְּרִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכּוּ יי', דָּא יְרוּשָׁלַיִם. וְעַל דָּא כְּתִיב עֵינֵינוּ בִּשְׂדֵה, דְּאֵינֵנוּ עֵינֵינוּ דִּילָהּ, דְּזַמְיֵנוּ לְמִיפְקָ מִינְהּ, לֹא יְהוֹן שְׁלִיטֵינוּ אֲלָא בִּשְׂדֵה. אֲשֶׁר יִקְצְרוּן, דְּהָא מִתְחַוָּא שְׂדֵה, הוּוּ נַקְטִין כָּל בְּנֵי עַלְמָא תוֹרָה, וְנַחֲרָא דְנַחֲיָה, דְּכַתִּיב, (יִשְׁעִיָּה ב) כִּי מֵצִיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה. וְהַלְבַּת אַחֲרֵיהּ, בְּאֵלִין עוֹבְדֵין דְּבַשְׂרוּן, דְּאֵנָּא חֲמִינָא כְּדָ. הֲלֵא צוּרֵינוּ אֵת הַנְּעָרִים וְגו'. כְּמִשְׁמַעוּ דִּילֵיהּ, בְּגֵינוּ דְּאֵתְתָא דְעֵתָא קְלָה. וְצִמְתָּ, לִישְׁנָא דְנַקְיוּת נַקְטָ, וְצִמְתָּ, דָּאֵי תִיאֹבְדַתְךָ לְאֲדָבְקָא כִּבְר נִשׁ לְקוּיָמָא זְרַעָא בְּעַלְמָא, וְהַלְבַּת אֵל הַכְּלִיָּה, אֲזֵלִין אֵינֵנוּ צְדִיקֵינוּ, דְּאֶקְרִין כְּלֵי יי', דְּכַתִּיב, (יִשְׁעִיָּה נב) הִבְרֹנוּ נִשְׂאֵי כְּלֵי יי'. דְּזַמְיֵנוּ צְדִיקֵינוּ לְאֵיִתְתָּא לֹון כָּל עַלְמָא, דּוֹרָנָא לְמַלְכָּא מְשִׁיחָא, וְאֵינֵנוּ כְּלֵי יי', מֵאֵנִין דְּקוֹדֵשׁא כְּרִיךְ הוּא אֲתַהֲנֵי בְּהוּ, אֲזֵלִין אֵינֵנוּ מֵאֵנִין תְּבִירִין, תְּבִירִין אֵינֵנוּ כְּהֵאֵי עַלְמָא, בְּגֵינוּ לְקוּיָמָא אֲרִיִּיתָא. וְשׁוֹיֵבוּשָׁא דְקוֹדֵשׁא כְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּמֵשׁ בְּהוּ, לֹא אֲשַׁתְּמֵשׁ אֲלָא מִגּוּ הַנִּי כְּלִיָּם. וְכֵד תַּתְּדַבֵּק בְּהוּ וְשִׁתִּיתָ וְגו'.

בִּשְׂדֵה, אֵינָה שְׂדֵה? זֶה צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם, שְׂפָתוֹב (מִיכָה ג) צִיּוֹן שְׂדֵה תַחְרֵשׁ. וְכַתוּב (בְּרַאשִׁית כז) כְּרִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכּוּ ה', זוּ יְרוּשָׁלַיִם. וְעַל כֵּן כְּתוּב עֵינֵינוּ בִּשְׂדֵה, שְׁהֵם הָעֵינָיִם שְׂדֵה, שְׂעֵתִידִים לְצֵאת מִמְּנָה, לֹא יְהִי שְׁלִיטֵים אֲלָא בִּשְׂדֵה. אֲשֶׁר יִקְצְרוּן, שְׂהָרֵי מֵאֲתוֹ שְׂדֵה הִיוּ לִזְקָחִים כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם תוֹרָה וְאוֹר שְׁפֹאֵר, שְׂפָתוֹב (יִשְׁעִיָּה ב) כִּי מֵצִיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה.

וְהַלְבַּת אַחֲרֵיהּ, בְּאֵלִין עוֹבְדֵין דְּבַשְׂרוּן, דְּאֵנָּא חֲמִינָא כְּדָ. הֲלֵא צוּרֵינוּ אֵת הַנְּעָרִים וְגו'. כְּמִשְׁמַעוּ דִּילֵיהּ, בְּגֵינוּ דְּאֵתְתָא דְעֵתָא קְלָה. וְצִמְתָּ, לִישְׁנָא דְנַקְיוּת נַקְטָ, וְצִמְתָּ, דָּאֵי תִיאֹבְדַתְךָ לְאֲדָבְקָא כִּבְר נִשׁ לְקוּיָמָא זְרַעָא בְּעַלְמָא, וְהַלְבַּת אֵל הַכְּלִיָּה, אֲזֵלִין אֵינֵנוּ צְדִיקֵינוּ, דְּאֶקְרִין כְּלֵי יי', דְּכַתִּיב, (יִשְׁעִיָּה נב) הִבְרֹנוּ נִשְׂאֵי כְּלֵי יי'. דְּזַמְיֵנוּ צְדִיקֵינוּ לְאֵיִתְתָּא לֹון כָּל עַלְמָא, דּוֹרָנָא לְמַלְכָּא מְשִׁיחָא, וְאֵינֵנוּ כְּלֵי יי', מֵאֵנִין דְּקוֹדֵשׁא כְּרִיךְ הוּא אֲתַהֲנֵי בְּהוּ, אֲזֵלִין אֵינֵנוּ מֵאֵנִין תְּבִירִין, תְּבִירִין אֵינֵנוּ כְּהֵאֵי עַלְמָא, בְּגֵינוּ לְקוּיָמָא אֲרִיִּיתָא. וְשׁוֹיֵבוּשָׁא דְקוֹדֵשׁא כְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּמֵשׁ בְּהוּ, לֹא אֲשַׁתְּמֵשׁ אֲלָא מִגּוּ הַנִּי כְּלִיָּם. וְכֵד תַּתְּדַבֵּק בְּהוּ וְשִׁתִּיתָ וְגו'.

וְהַלְבַּת אַחֲרֵיהּ, בְּאֵלִין עוֹבְדֵין דְּבַשְׂרוּן, דְּאֵנָּא חֲמִינָא כְּדָ. הֲלֵא צוּרֵינוּ אֵת הַנְּעָרִים וְגו'. כְּמִשְׁמַעוּ דִּילֵיהּ, בְּגֵינוּ דְּאֵתְתָא דְעֵתָא קְלָה. וְצִמְתָּ, לִישְׁנָא דְנַקְיוּת נַקְטָ, וְצִמְתָּ, דָּאֵי תִיאֹבְדַתְךָ לְאֲדָבְקָא כִּבְר נִשׁ לְקוּיָמָא זְרַעָא בְּעַלְמָא, וְהַלְבַּת אֵל הַכְּלִיָּה, אֲזֵלִין אֵינֵנוּ צְדִיקֵינוּ, דְּאֶקְרִין כְּלֵי יי', דְּכַתִּיב, (יִשְׁעִיָּה נב) הִבְרֹנוּ נִשְׂאֵי כְּלֵי יי'. דְּזַמְיֵנוּ צְדִיקֵינוּ לְאֵיִתְתָּא לֹון כָּל עַלְמָא, דּוֹרָנָא לְמַלְכָּא מְשִׁיחָא, וְאֵינֵנוּ כְּלֵי יי', מֵאֵנִין דְּקוֹדֵשׁא כְּרִיךְ הוּא אֲתַהֲנֵי בְּהוּ, אֲזֵלִין אֵינֵנוּ מֵאֵנִין תְּבִירִין, תְּבִירִין אֵינֵנוּ כְּהֵאֵי עַלְמָא, בְּגֵינוּ לְקוּיָמָא אֲרִיִּיתָא. וְשׁוֹיֵבוּשָׁא דְקוֹדֵשׁא כְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּמֵשׁ בְּהוּ, לֹא אֲשַׁתְּמֵשׁ אֲלָא מִגּוּ הַנִּי כְּלִיָּם. וְכֵד תַּתְּדַבֵּק בְּהוּ וְשִׁתִּיתָ וְגו'.

מֵתוּדָּה כְּלִיָּם הֲלָלוּ. וְכַשְׁתַּתְּדַבֵּק בְּהֵם, וְשִׁתִּיתָ וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר, (רוּת ג) וַיֹּאכֵל בַּעַז וַיִּשְׁתֶּה וַיִּיטֵב לְבוֹ. מִהוּ וַיִּיטֵב לְבוֹ. דְּכְרִיךְ עַל מְזוֹנֵיהּ, וְאִקְמוּנָהּ, וְדָא הוּא רְזָא, דְּמֵאֵן דְּמַכְרֵךְ עַל מְזוֹנֵיהּ, דָּא אוּטִיב לְבִיָּהּ, וּמֵאֵן אוּטִיב (כ"א אִיחו) בְּמַה דְּכַתִּיב, (תַּחֲלִים כז) לֵךְ אָמַר לְבִי. וְכַתִּיב (תַּחֲלִים עג) צוּר לְכִבֵּי וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר, (רוּת ג) וַיֹּאכֵל בַּעַז וַיִּשְׁתֶּה וַיִּיטֵב לְבוֹ. מִה זֶה וַיִּיטֵב לְבוֹ? שְׂבַרְךָ עַל מְזוֹנֵי, וּפְרָשׁוּךָ. וְזֶהוּ סוּד, שְׁמִי שְׂמִכְרְךָ עַל מְזוֹנֵי זֶה מִיטִיב לְלְבוֹ, וּמִי מוֹלִידָךְ? (וּמִי הוּא, ') כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תַּחֲלִים כז) לֵךְ אָמַר לְבִי. וְכַתוּב (שֵׁם עג) צוּר לְכִבֵּי וְגו'.

וּבְגֵינוּ דְּכְרַבְתָּ מְזוֹנָא חֲבִיבָא קַמִּי קוֹדֵשׁא כְּרִיךְ הוּא, כָּל מֵאֵן דְּכְרִיךְ עַל שְׂבַעָא, אוּטִיב וְחֵדִי לְאַתְרַּא אַחֲרָא, וְסִמְנָה סְעוּדַתִּי

דְּשַׁבְּתָּ, דְּאֵתֵר אַחֲרָא אֲתֵהֵנִי מִהֵחֵיז בְּרַכָּה (ר"ד ע"ב) דְּשַׁבְּעָא
 וְחִידוֹ. וְהִכָּא אֲתֵהֵנִי מִהֵחֵיז בְּרַכָּה דְּשַׁבְּעָא דְּהֵחֵיז צְדִיק בְּעֵז
 וְדָא וַיֵּיטֵב לְבוֹ.

מַאי טַעְמָא. בְּנִין דְּמִזֻּנָא אֵיהֵו קָשָׁה קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 הוּא אֲתֵר, וְכִינּוּן דְּכֵר נֶשׁ אֲכִיל וְשָׂתִי, וְקָא מְבָרַךְ. הֵחֵיז
 בְּרַכָּתָא סְלֵקָא, וְאֲתֵהֵנִי מֵאִינּוּן מַלְיִין דְּשַׁבְּעָא דְּסַלְקִין, וְאֲשַׁתְּכַח
 דְּאֲתֵהֵנִי מִמִּזֻּנָא מִתַּתָּא וּמִלְעֵילָא.

וְדָא אֵיהֵו רְזָא דְּכִינּוּן הִבְרִיָא. רְזָא בְּחֵל לָא אֲתֵהֵנִי הֵחֵיז אֲתֵר,
 אֵלָא מֵאִינּוּן מַלְיִין דְּסַלְקִין מְגוֹ שַׁבְּעָא, וְכִלְהוּ מַלְיִין מִתְעַשְׂרִין
 וְרִיזוּן וְשַׁבְּעִין בְּחִידוֹ, וְהֵחֵיז אֲתֵר אֲתֵהֵנִי מִנִּיחוּ. בְּשַׁבְּתָּ אֵיהֵו
 רְזָא אַחֲרָא, בְּמִזֻּנָא מִמֶּשׁ, וּבְהֵחֵיז חֲדוּת דְּמִזֻּנָא דְּמַצְוָה
 דְּשַׁבְּתָּ, וּבְכֵילָא אֲשַׁתְּכַח בְּלִילָא מַעֲלָא וְתַתָּא. וְרְזָא דָא (דְּבַח
 חִימִים א בט) כִּי מִמֶּשׁ הִכַּל וּמִיָּדָה נִתְּנִי לָךְ. וְדָאי בְּהֵנְאֵיתִיהּ
 דָּא, וּבְהֵחֵיז חֲדוּת דְּמִזֻּנָא דְּמַצְוָה דְּשַׁבְּתָּ, בְּמַח דְּאִוְקְמוּהָ.

מַאן דְּמְבָרַךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְגוֹ שַׁבְּעָא, כְּעִי לְבוֹנָנָא לְבִיהּ,
 וְלִשְׁוֹאָה רְעוּתִיהּ בְּחֲדוּתָהּ, וְלֹא יִשְׁתַּבַּח עַצִּיב, אֵלָא דִּיבְרַךְ
 בְּחֲדוּתָהּ בְּרִזָּא דָּא, וְלִשְׁוֹאָה רְעוּתִיהּ דְּהָא אֵיהֵו יְהִיב הַשְׁתָּא
 לְאַחֲרָא בְּחֲדוּתָהּ, כְּעִינָא טַבָּא, וּכְמַח דְּאֵיהֵו מְבָרַךְ בְּחֲדוּתָהּ
 וּכְעִינָא טַבָּא. חִכִּי יְהִיבִין לִיהּ בְּחֲדוּתָהּ וּכְעִינָא טַבָּא. וּבְנִין כְּדָ
 לָא יִשְׁתַּבַּח עַצִּיב כְּלָל, אֵלָא בְּחֲדוּתָהּ, וּבְמַלְיִין דְּאִוְרִייתָא, וְיִשְׁוִי
 לְבִיהּ וְרְעוּתִיהּ לְמִיחַב בְּרַכָּה דָּא, בְּרִזָּא דְּאַצְטְרִיךְ.

- מעודת השבת, שמקום אחר נהנה מאותה ברכה של שבע
 ושמחה. וכאן נהנה מאותה ברכה של שבע של אותו צדיק בעז,
 וזהו וייטב לבו.

מה הטעם? משום שהמזון הוא קשה לפני הקדוש ברוך הוא
 שהוא אותו מקום, וכיון שאדם אוכל ושותה ומברך, אותה
 ברכה עולה, ונהנה מאותם דברים של שבע שעולים, ונמצא
 שנהנים מן המזון מפתח ומלמעלה.

וזהו הסוד שפני החכמים. הסוד שפחל לא נהנה אותו מקום,
 אלא מאותם דברים שעולים מתוך שבע, וכל הדברים מתעשרין
 ורזוים ושבעים בשמחה, ואותו מקום נהנה מהם. בשבת הוא
 סוד אחר במזון ממש, ובאותה שמחה של המזון של מצוה של
 שבת, ובכל נמצא כלול - ממעלה ומטה. וסוד זה - כי משה
 הכל ומידה נתנו לך. ודאי מהנאותה הזו, ובאותה שמחה של
 מזון של מצות השבת, כמו שבארנו.

מי שמברך את הקדוש ברוך הוא מתוך שבע, צריך לכוון לבו
 ולשים רצונו בשמחה, ולא ימצא עצוב, אלא שובר בשמחה
 בסוד זה ולשים רצונו שהרי הוא נותן עכשו לאחר בשמחה,
 בעין טובה. וכמו שהוא מברך בשמחה ובעין טובה, כך נותנים
 לו בשמחה ובעין טובה. ומשום כך לא ימצא עצוב כלל, אלא
 בשמחה ובדברי תורה, וישים לבו ורצונו לתת ברכה זו בפסוד
 שצריך.

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמר הזהר על הפרשה

בְּמֵאמַר חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבְרַכָּה (ב"ר פי"ח, הובא
 בפירש"י): לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה, כִּי מֵאִישׁ לִקְחָה זֹאת
 (בראשית ב) - לְשׁוֹן נּוֹפֵל עַל לְשׁוֹן, מִכַּאֵן שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם
 בְּלְשׁוֹן הַקִּדְשׁ. וְזֶה בְּחִינַת הַזֶּה, בְּחִינַת (תהלים יט): וְלִילָה
 לְלִילָה יִתְוָה; הֵינּוּ בְּחִינַת הַדְּבֹר שֶׁל לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ, שֶׁבוֹ
 נִבְרָא הָעוֹלָם. וְזֶה בְּחִינַת: לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה; הֵינּוּ הַדְּבֹר,
 כְּמוֹ (בראשית מט): וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם. וְעַל־יְדֵי לְשׁוֹן
 הַקִּדְשׁ רּוֹמְמֵנוּ מִכָּל הַלְשׁוֹנוֹת, שֶׁכָּל הַלְשׁוֹנוֹת הָעַמִּים
 נּוֹפְלִים עַל־יְדֵי לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ, הֵינּוּ שֶׁהֵרַע שֵׁנִישׁ לְחַלְשׁוֹן שֶׁל
 הָאִמָּה אֲחִיזָה בּוֹ נִתְבַּטַּל וְנוֹפֵל עַל־יְדֵי לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ, וְאִין לוֹ
 שְׁלִיטָה עַל יִשְׂרָאֵל, וְזֶה בְּחִינַת: לְשׁוֹן נּוֹפֵל עַל לְשׁוֹן. וְהֵרַע
 הַכּוֹלָל, שֶׁכָּל הָרְעוּת שֶׁל שַׁבְּעִים לְשׁוֹן כְּלוּלִין בּוֹ, דְּהֵינּוּ
 תְּבַעֲרַת הַמְּדוּרָה שֶׁל תְּאֻנוֹת נְאוּף, שֶׁכָּל הַשַּׁבְּעִים לְשׁוֹן
 מִשְׁקַעִין וּכְלוּלִין בּוֹ, נּוֹפֵל וְנִתְבַּטַּל, וְאִין לוֹ שְׁלִיטָה עַל־יְדֵי
 לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ. וְזֶה בְּחִינַת מְדוּרָה שֶׁל שַׁבְּעִין כּוֹכְבֵין הַנְּזָכָר
 בְּזֵהר הַקִּדְשׁ (ויקהל דף רג.). הֵינּוּ הָרַע הַכּוֹלָל, שֶׁהוּא
 תְּבַעֲרַת הַמְּדוּרָה שֶׁל תְּאֻנוֹת נְאוּף, שֶׁכָּל הַשַּׁבְּעִין אֲמוֹת
 כְּלוּלִין בּוֹ. וְזֶה בְּחִינַת חֲשׂוֹמֵי: חִיּוֹת אֵשׁ מְמַלְלוֹת (הגיגה

תְּפִלָּה לְחַבְּקוֹק הַנְּבִיא עַל שְׁנֵינּוֹת וְכוּ'): (חבוק ג)
 אֵיתָא בְּסִפְרָא דְּצִנְעוּתָא, פְּרָקָא קְדָמָא (זוהר תרומה
 דף קע"ו): עַד לָא הָוִי מִתְקַלָּא, לָא הָוִי מִשְׁגִּיחִין אִפְּיִן
 בְּאַפְּיִן:

א כִּי קָשָׁה לְהָעוֹלָם: עַל מָה צְרִיךְ לְנַסֵּעַ לְהַצְדִּיק לְשִׁמְעַ
 מִפִּי, הֲלֹא אֲפֹשֶׁר לְעֵין בְּסִפְרִים דְּבָרֵי מוֹסֵר, אֲדָ בְּאֲמַת
 הוּא תּוֹעֵלַת גְּדוּל, כִּי יֵשׁ חֲלוּק גְּדוּל בֵּין הַשּׁוֹמֵעַ מִפִּי
 הַצְדִּיק־הָאֲמַת בְּעַצְמוֹ וּבֵין הַשּׁוֹמֵעַ מִפִּי אַחֵר הָאוֹמֵר
 בְּשִׁמוֹ, מִכָּל שֶׁכֵּן בְּשׁוֹמֵעַ מִפִּי שֶׁשֹּׁמֵעַ מִפִּי הַשּׁוֹמֵעַ, כִּי
 יוֹרֵד בְּכָל פַּעַם מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, רְחוּק מִפִּי הַצְדִּיק. וְכֵן בֵּין
 הַשּׁוֹמֵעַ מִפִּי הַצְדִּיק לְמַעֲיָן בְּסִפְרָא הוּא חֲלוּק גְּדוּל בִּיּוֹתֵר:
 ב כִּי צְרִיךְ לְזַכֵּךְ אֶת הַפְּנִים, שְׂוִיכַל כָּל אֶחָד לְרְאוּת אֶת
 פְּנֵיו בְּפְנִים שְׁלוֹ כְּמוֹ בְּמִרְאָה, עַד אֲשֶׁר כָּלֹא תּוֹכַחַה
 וּכְלֹא מוֹסֵר יִתְחַרֵּט חֲבֵרוֹ תְּכַף עַל מַעֲשָׂיו, רַק מִמַּח
 שְׂוִיבִיט בְּפְנִים שְׁלוֹ, כִּי עַל־יְדֵי שְׂוִיבִיט בְּפְנִים שְׁלוֹ יִרְאֶה
 אֶת עַצְמוֹ כְּמוֹ בְּמִרְאָה, אִיךְ פְּנָיו מִשְׁקַע בְּחֻשָּׁה:
 ג כִּי גְדַל יִקַּר הָעֵרֶךְ שֶׁל לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ, שֶׁבוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם,

יג); היות אש – בחינת הנה, אשה; הינו בחינת לשון הקדש כנ"ל, שעלידו מתמלל ומשתבר אש המדורה של שבועין פוכבין. וזה בחינת מ"ל מחשמו"ל, שהם בחינת מדורה של שבועין פוכבין, שנתמלל ונתבטל עלידי לשון הקדש, פי על שם זה נקרא לשון הקדש, פי כל מקום שאתה מוצא גדר ערה אתה מוצא קדשה (מ"ר קדושים פ' כד). וזה שפרש רש"י (בראשית שם): על בן יעזבאיש את אביו ואת אמו ודבק באשתו – מכאן שנאסר להם עריות, רוחה הקדש אומרת בן; רוחה הקדש הינו לשון הקדש, כמו (תהלים לג): וברוח פיו כל צבאם, שעלידי לשון הקדש נאסר ונתקשר התאווה של תאוות נאוף, הינו המדורה של שבועין פוכבין, שאין לו שליטה על ישראל עלידי לשון הקדש, בבחינת לשון נופל על לשון כנ"ל, שהרוח שמות נתבטל עלידי רוחה הקדש. וזה בחינת תקון הברית, שהוא בחינת רוחה הקדש, בבחינת ולא קמה עוד רוח באיש (כמו שדרשו רבותינו ו"ל זכחים קטז). וזה: ויסגר בפער תהתנה – לא נצרכה אלא למקום התתך (ברכות סא), הינו התוף הדבור. וזה (שם): ויבן עשאה באוצר, שעקר עשייה ותקון של לשון הקדש תולדה ביראת ה' היא אוצרו (ישעיהו לג). כמו שכתוב (קהלת יב): סוף דבר הכל נשמע, את האלקים ירא. וזה: באוצר של הטיב; הינו היראה הוא אוצר, שבו תלוי עשייה ותקון של חטה – כ"ב אותיות של לשון הקדש (תיקון טז). וזה בחינת (תהלים ס): אלקים דבר בקדשו – שדבור הקדש תולדה באלקים ירא. ויוסף, עלידי שהיה לו שלמות לשון הקדש, כמו שכתוב (בראשית מה): פי המדבר אליכם – בלשון הקדש, על בן פתוב בו (שם מא): הנמצא בזה איש אשר רוח אלקים בו; רוח אלקים הינו תקון הברית, בבחינת: ולא קמה עוד רוח באיש, פי בלשון הקדש תלוי תקון הברית, בבחינת: מכאן שנאסר להם עריות, פי זה בלא זה אי אפשר להיות, הינו תקון הברית ושלמות לשון הקדש הם תלויים זה בזה. וזה (משלי כט): ורעה זונות יאבד חון; אל תקרי מהונך אלא מגרונך, שהוא בחינת לשון הקדש, פי מי שפוגם בברית מאבד לשון הקדש. וזה (שם ג): כבד את ה' מהונך – כבד דיקא, פי בו תלוי בחינת כבוד, פי הפך הכבוד הם חרפות ובזיונות. והם תולים במקום עריין, כמו בא בתקונים (תיקון נח): ולא יתבששו – אין בשות אלא במקום עריין; עריין הוא פגם הברית, בבחינת ערלה, בחינת (בראשית לד) פי הרפה היא לנו. וזה: כבד – שהוא הפך של חרפות ובזיונות, שהוא תולדה בהונך, הינו בגרונך, שהוא שלמות לשון הקדש כנ"ל. ושם יוסף, על שם שלמות לשון הקדש, שהוא תקון הברית, בבחינת (שם ל): אסף אלקים את חרפתי; פי בו תלוי כבוד, פי אין בשות אלא במקום עריין כנ"ל. ונחש, שהוא הרע הכולל הנ"ל, כשאין שלמות בלשון הקדש, אזי הוא הולך ושולט

על לשון הקדש, בבחינת: נחש שלטנותה על בשרא, הינו בחינת הנה הנ"ל, שהיא בפער מבשרו, בבחינות (חגי ב): בפער קדש (ירמיה יא, וכמובא בזוהר הקדוש). וזה בחינת נחש שפתה לחנה והטיל בה זמא, שהוא הרוח סערה, הרוח שמות, אשת כסילות (משלי ט), והולך ומפתה את הרוח הקדש, שהוא לשון הקדש, אשה חכמה, בבחינת חכמות נשים (משלי יד), ומטיל בה זמא. וזה בחינת (בראשית ד): לפתח חטאת רבין; לפתח – הינו פתחי פיה של לשון הקדש, שהחטאת הנה רובין לינק ממנו: ד ודע, שאשת כסילות הזאת, שהוא כללות הרע של שבועים לשון, אי אפשר להם לינק מאשה חכמה, מלשון הקדש הנ"ל, אלא עלידי בחינת עין הדעת טוב ורע, שעלידו הוא מפתה את הלשון הקדש ומטיל בה זמא. ועין הדעת, שיש בו שני פחות, שהן טוב ורע, הוא אמצעי בין לשון הקדש, שהוא אשה חכמה, שכלו טוב, ובין לשון של שבועין עממין, שכלו רע: ועין הדעת טוב ורע, זה לשון תרגום, שהוא אמצעי בין לשון הקדש ובין לשון של שבועין עממין. ולשון עממין, כשרוצים לינק מלשון הקדש, אי אפשר להם לינק ממנו אלא עלידי לשון תרגום. לשון תרגום הוא בחינת אשה משפלת (משלי יט), בחינת משפיל עלידי תרגום (פסחים קיז), פי לשון תרגום יש בו טוב ורע – לפעמים הוא בחינת משפיל, ולפעמים הוא בחינת משפיל ואשת כסילות הזאת היא מפתה את האשה חכמה על ידי אשה משפלת, פי עקר תגברת תקלפה אינו אלא עלידי לשון תרגום, בבחינת (דברים כו): ארמי אבד אבי; ובבחינת (במדבר כג): מן ארם ינחני בלק; שהוא לשון תרגום, שהוא לשון ארמי, שדרך שם מתעוררים לינק מהקדשה. ועקר בנינה ושלמות של לשון הקדש אינו אלא עלידי שמפילין הרע של התרגום ומעלין את הטוב שבתרגום ללשון הקדש, שעלידי זה נשלם לשון הקדש. ולכן הארמי, שהוא ארמי אבד אבי הנ"ל, רצה לינק מהקדשה עלידי התרגום, ועל בן קרא לו יגר שהדיותא (בראשית לא); ויעקב היה מעלה את התרגום ללשון הקדש, ועל בן קרא לו גלעד, בלשון הקדש. וזה (שם ב): ויפל ה' אלקים תרדמה, מספר תרגום, כמו בא, פי עלידי התרגום, עקר בנינה של לשון הקדש. ועלידי שמעלין את הטוב שבתרגום ללשון הקדש ומפילין הרע שבו, נופלין כל השבועים לשון, בבחינת לשון נופל על לשון. וזה: ויפל – נופליקון; פה להם ולא ידברו; פי עלידי בחינת תרדמה, שהוא בחינת לשון תרגום, שעלידי זה עקר בנינה של חנה, שהוא בחינת לשון הקדש, עלידי שמעלין הטוב שבו ומפילין הרע שבו כנ"ל, עלידי זה נופלין כל השבועים לשון, בבחינת: פה להם ולא ידברו – ראשי תבות ויפל וכו' כנ"ל. ויוסף, עלידי שהיה לו שלמות לשון הקדש, עלידי זה היה יכול לפשר חלמין,

פי עקר החלום הוא בשנה, הינו בתרדמה, ושלמות לשון הקדש הוא עלידי תרדמה, שהוא בחינת תרגום כנ"ל, ועל כן יוסף, שזכה לשלמות לשון הקדש, שעקר שלמותו עלידי תרדמה כנ"ל, על כן היה יודע לפשר הלמין שבתרדמה ופי זכה לברר את בחינת לשון התרגום, את בחינת התרדמה, דהינו להעלות הטוב שבו ללשון הקדש ולהפיל הרע שבו, שזהו בחינת שלמות לשון הקדש עלידי לשון תרגום כנ"ל, ועל כן היה יודע לפתור החלום שבשנה ותרדמה, שהוא בחינת תרגום, פי היה יודע לברר הטוב והאמת שיש בהחלום, שהוא בחינת תרדמה, בחינת תרגום, פי הוא זכה לברר את לשון תרגום, שזהו עקר בחינת שלמות לשון הקדש עלידי התרגום שזכה לזה כנ"ל:

ה וזה בחינת מקרה לילה, שהרוח סערה, הינו הרוח שטות, הינו השבעים לשון, עולה עלידי תרגום, עלידי תרדמה, עלידי שנה, ויונק מלשון הקדש, מרוח הקדש, מברית קדש. פי מי שיש לו שלמות לשון הקדש, מקרר את חמימותו בלשון הקדש, בבחינת (תהלים לט) חם לבי בקרבי וכו', דברתי בלשוני, שמקרר חמימותו בדבור של לשון הקדש, בבחינת: זאת הפעם עצם מעצמי, מכאן שנתקררה דעתו ברוח (יבמות סג). אכל מי שאין לו שלמות לשון הקדש, אזי הרוח סערה מקרר אותו במקרה לילה בשנה, בבחינת (דברים כה) אשר קרה בדרך - לשון קרירות; בדרך הוא בחינת (משלי ל): כן דרך אשה מנאפת - שהרוח סערה הולך דרך התרגום, שהוא בחינת נגה, ויונק מן החשמ"ל הנ"ל: ואלישע היה יורש מאליהו רוח הקדש, ועלידי זה היה מקבל מפנו שלמות לשון הקדש, בבחינת (מלכים ב): ויהי נא פי שנים ברוחך אלי, פי שנים, הינו לשון הקדש, פי שנים מקרא ואחד תרגום (ברכות ח), עלידי זה כתיב בה (שם ד): איש קדוש עבר עלינו תמיד - שלא ראתה קרי על סדינו (ברכות יג), פי עלידי שלמות לשון הקדש נצולין ממקרה לילה כנ"ל, פי עלידי שלמות לשון הקדש זוכין לתקון הברית כנ"ל, פי עקר שלמות לשון הקדש הוא עלידי תרגום, שהוא בחינת תרדמה ושנה, דהינו עלידי שמכרין את בחינת התרגום, בחינת התרדמה כנ"ל, ועל כן אז נצולין ממקרה לילה שבתרדמה כנ"ל. וזה שבפש דוד (תהלים קמ): ראש מסבי עמל שפתימו יכסמו. ראש מסבי הוא בחינת (יחזקאל א): נגה לו סביב, שהוא ראש המסבין את הקדשה; עמל שפתימו יכסמו - העמל והרע שבו יתבטל. ועל שאר לשונות העמים, שהם בחינת מדורה של שבעין פוכבין הנ"ל: ימוטו עליהם גחלים, פי מהאש יצאו והאש תאכלם (יחזקאל טו). הינו פי בחינת נגה, שהוא בחינת תרגום, צריכין שיתברר, שיפל הרע שבו והטוב שבו יתברר ויעלה ויהיה נכלל בתוך הקדשה, הינו בלשון הקדש, שזהו בחינת שלמות לשון הקדש עלידי

לשון תרגום כנ"ל. ושאר לשונות העמים, שהם בחינת רע גמור, צריכין לכלותם לגמרי, בבחינת: ימוטו עליהם גחלים וכו' כנ"ל. וזה בחינת שלהובא דאשא היורדת בערב שבת על ראש הקלפות, שלא יכללו בנגה לינק מהקדשה. פרוש, פי בערב שבת, בכניסת שבת, נכלל נגה בקדשה, ואז רוצין גם שאר הקלפות הטמאות לגמרי לעלות אל הקדשה, ואז יורד שלהובא דאשא על ראשם ונופלים למטה, שזהו סוד פגנת רחיצת מים חמין בערב שבת, כמבאר בפגנות. וזהו בחינת הנ"ל, שצריכין לברר הטוב שבתרגום שהוא בחינת נגה, שיהיה נכלל בלשון הקדש, ושאר לשונות העפונים, שהם בחינת רע גמור, צריכין להפילם ולבטלם לגמרי, הינו כנ"ל:

ו ויכשמעלה הטוב שבתרגום ומשלים את הלשון הקדש, שבו נברא העולם, עלידי זה נתעוררין ונתגדלין הכח של האותיות של לשון הקדש שיש בכל דבר שבעולם. פי כל דבר, יש בו כמה צדדים אותיות שבו נברא זה הדבר, ועלידי שלמות לשון הקדש עלידי לשון תרגום, עלידי זה נתעוררין ונתגדלין הכח של אלו האותיות שיש בכל דבר ודבר. וזה (במדבר יד): ועתה יגדל נא בך ה' באשר דברת לאמר. לאמר - דא גלוני עריות (כשארו"ל סנהדרין נו), הינו בחינת המדורה של שבעין פוכבין הנ"ל, שהוא בחינת תאות נאות, שנתבטל עלידי הדבור של לשון הקדש כנ"ל. וזהו: באשר דברת לאמר - הינו כפי הדבור של לשון הקדש, שעלידו נאסר עריות ונתבטל תאות נאות כנ"ל, כמו כן יגדל בך ה', פי כפי השלמות שמשלים את הדבור של לשון הקדש, שהוא בחינת שבירת ובטול תאות נאות, כן נתגדל ונתעורר בך ה' שבמעשה בראשית, שהם האותיות שיש בכל דבר ודבר שבעולם כנ"ל: וימי שיכול להתעורר התנוצצות האותיות שבכל מעשה בראשית שיש בכל דבר, אזי אכילתו ושתיתו וכל תענוגיו אינו אלא מהתנוצצות האותיות שבאכילה ושתיה, בבחינת (רות ג): ויאכל וישת וייטב לבו. וייטב לבו, הינו בחינת התנוצצות האותיות של ל"ב (שלשים ושלשים) אלקים שבמעשה בראשית שיש בכל דבר. וזהו: וייטב לבו, אין טוב אלא אור, כמו שכתוב (בראשית א): וירא אלקים את האור פי טוב. וזהו: ויאכל וישת וייטב לבו, שהיתה אכילתו ושתיתו מהארת והתנוצצות האותיות של ל"ב אלקים שבפעדתו שאוכל. וזהו: וייטב לבו - זה ברפת המזון (זוהר ויקהל ריח. ומ"ר רות פ' ה), שהיתה אכילתו ושתיתו מהתנוצצות האותיות שיש בהאכילה ושתיה, שזהו בחינת ברפת המזון, פי המזון נתברך עלידי שלמות לשון הקדש, עלידי שמעוררין ומאירין את האותיות שיש בכל דבר, ומשם צריכין שתהיה עקר האכילה ושתיה ושאיר התענוגים כנ"ל:

ח וכל חכם פשוט ופרוש, שהוא חכם לבד אף-על-פי שאינו צדיק] יכול לידע האותיות שבו נברא הדבר הזה שאוכל. כי מי שיודע הכח של מתיקות ומרירות, חריפות ומליחות, שזה מרפף וזה מקשה, זה מגדיל וזה מקטין, זה מכוץ וזה מרחיב ויודע התחלקות האותיות, שנהלקין לשלש אמות אמ"ש, ושבע כפולות, ושנים עשר פשוטות, ויודע האותיות השייכים לכל ספירה וספירה, ויודע כח של כל ספירה, שזה רף וזה קשה וכו', אזי על-ידי שטועם איזה דבר או רואה איזה דבר, הוא יודע ומבין הצרופי אותיות שבו נברא זה הדבר. כי כל דבר נשתנה בטעמו וריחו ותמונתו – הכל לפי צרופי אותיות של לשון הקדש, ששקל הקדוש-ברוך-הוא בהכמתו וברצונו הפשוט כף וכף אותיות שיכרא בהם דבר זה, וכך וכך אותיות שיכרא בהם דבר זה. וזה בחינת חסרות ויתרות ונקודות שיש בהתורה, שהכל לפי המשקל, שגורעין ומוסיפין לפי המשקל, שצריך לגרע לפעמים או להוסיף לפעמים איזה אות או נקודה כדי לבנות המשקל של כח ה' – הכל לפי חכמתו ורצונו, כי כן חיבה חכמתו ורצונו יתברר, שישקל כף וכף אותיות ונקודות, ויכרא בכח הזה ואותיות ונקודות אליו הדבר הזה, כדי שיהיה לו טעם הזה וריח הזה ותמונה הזאת. וכן שקל כף וכף אותיות ונקודות אחרות ויכרא בהם דבר אחר, כדי שיהיה לו כח וריח וטעם ותמונה אחרת כפי אותן האותיות, וכן בכל דבר שבעולם. ומי שהוא חכם לבד, יכול להבין כל זאת בהכמתו, שידע האותיות שיש בכל דבר כנ"ל; אבל שירגיש ויתענג רק מהצרופי אותיות, בבחינת ויאכל וישת כנ"ל, זה אי אפשר פי אם למי שהביא שלמות בלשון הקדש, והביא התנוצצות חדש בלשון הקדש של כל דבר, הינו בהאותיות שיש בכל דבר, זה יכול לקום: ויאכל וישת כנ"ל. ופרוש, פי על-ידי חכמה לבד יכולין לידע האותיות שיש בכל דבר, כשיודעין כל הנ"ל, דהינו למשל כשרואה דבר שטעמו מתוק, ויודע שמתיקות – כחו לרפף, ויודע מאיזה ספירה נמשך זה הכח של המתיקות והרפוף, כגון מספירת חסד, ויודע איזה אות מכ"ב אותיות שיש לספירת חסד – אזי יודע שאותו האות מלבש בדבר הזה, וכן פיוצא בזה בכל הדברים שבעולם וכנ"ל. אבל אף-על-פי שהוא חכם גדול כל כך, שיודע כל זאת בברור, שיודע האותיות שיש בכל דבר (שצריכין לזה להיות בקי גדול מאד בכל חכמת האמת, שהוא חכמת הקבלה, ובכל חכמת הטבע והיסודות, כמוכן למשביל, שאי אפשר לידע כל זאת, פי אם חכם גדול מאד בקבלה ובשאר חכמות), אף-על-פי-כן יכול להיות שאכילתו ושתיתו ותענוגיו יהיו עדין מגוף הדבר, ולא מהתנוצצות האותיות, פי לזכות שיהיו כל תענוגיו רק מהאותיות שבכל דבר, זה אי אפשר פי אם בשוובה לשלמות לשון הקדש, דהינו בשוובה

לשבר תאות המשגל לגמרי ולהשלים את הלשון הקדש, עד שהביא התנוצצות חדש בלשון הקדש, דהינו בהאותיות שיש בכל דבר. זה הצדיק שאוחז בזה, הוא דיקא זוכה לזה, שאינו מרגיש שום תענוג משום דבר אכילה ושתיה ושאר התענוגים שבעולם, פי אם מהתנוצצות האותיות שיש בכל דבר, אשרי לו. וזה בחינת: ומציון יסעדה (תהלים כ) – שיהיה סעדתה, הינו האכילה ושתיה וכל התענוגים, מציון וסימן האותיות, המצוינים ומסמנים בכל דבר, כי הטעם והריח והתמונה הוא ציון וסימן על האותיות שיש בדבר הזה. וזה: ישלח עזרף מקדש; עזרף זה בחינת (בראשית ב) אעשה לו עזר; בחינת חנה, הינו לשון הקדש כנ"ל; וזה מקדש – בחינת לשון הקדש. וזה: ישלח עזרף מקדש – סופי תבות חשד, הינו בחינת תרדמה, שהוא בחינת תרגום, שעקר שלמות לשון הקדש על-ידי התרגום כנ"ל, וכשיש לו שלמות הזה, על-ידיה: ומציון יסעדה כנ"ל:

ט ומי שאוחז במדרגה זו: ומציון יסעדה, מזה מאיר לבו, פי שם הלב הוא על-ידי שמקבל ונזון מושפרא דשופרא, מל"ב אלקים של מעשה בראשית, שהם בחינת האותיות שיש בכל דבר, שכלם נמשכין מבחינת ל"ב אלקים של מעשה בראשית. ועל-ידי התנוצצות האור שמקבל הלב מל"ב אלקים הנ"ל, על-ידיה מתנוצצין פניו באור הזה, בבחינת (משלי טו): לב שמח ייטב פנים, וכשפניו מאירות בהודפכות הזה, אזי יוכל האחר לראות פניו בפנים הזה כמו במראה, ולהתחרט ולשוב בתשובה כנ"ל. וזה בחינת (דברים ה): פנים בפנים דבר ה' עמכם, הינו על-ידי שיש עמכם דבור ה', הינו שלמות לשון הקדש, על-ידיה מתנוצצין הפנים ומאירות כל כך, עד שיוכל להתראות פנים בפנים:

וזה: עד לא הוי מתקלא – הינו שלמות לשון הקדש, הנקרא מתקלא, על שם ששקל הקדוש-ברוך-הוא ברצונו האותיות כנ"ל, בבחינת (איוב כח): לעשות לרוח משקל, ששקל הקדוש-ברוך-הוא כף וכף אותיות לכל דבר ודבר, כדי שיהיה לו טעם וריח ותמונה הזאת כפי רצונו כנ"ל. וקדם שהיה הלשון-הקדש בשלמות לא הוי משגיחין אפין באפין – עדין לא היה בחינת פנים בפנים, פי אי אפשר לזכות לבחינת פנים מאירות הנ"ל, שהם בחינת פנים בפנים, פי אם על-ידי בחינת מתקלא, שהוא בחינת שלמות לשון הקדש כנ"ל, פי עקר בחינת פנים בפנים הוא על-ידי: דבר ה' עמכם כנ"ל. וזה: עד לא הוי מתקלא, הינו בחינת לשון הקדש, שעקר שלמותו על-ידי תרגום, שהוא נגה, הנקרא תקלא, כידוע:

וזהו החלוק בין השומע מפי הרב, או מפי התלמיד, או מפי הספר. פי הצדיקים הם גבורי כח עשי דברו (תהלים קג), שהם עושים ובונים הדבור של הקדוש-ברוך-הוא, הינו הלשון הקדש שבו נברא העולם, בבחינת: נמלך

בְּנִשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים וּבְרָא אֶת הָעוֹלָם (ב"ר פּרשׁה ה), כִּי עַל־יְדֵי הַשְּׁעִשׂוּעִים שֶׁרָאָה הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שׁוֹמֵר מִנִּשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים, עַל־יְדֵי־הוּא: בְּדָבָר הַיְנוּ נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פָּיו כָּל צְבָאָם (תהלים לג), הֵינּוּ שֹׁמְרֵי הַדְּבָר שֶׁל לְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ, שֶׁבּוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם, כִּי הַצְדִיקִים הֵם בְּבַחֲנֵית עֲשֵׂי דְבָרוֹ, שֶׁהֵם עוֹשִׂים הַדְּבָר שֶׁל הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שֶׁיִּדְבֵּר וּבְרָא אֶת הָעוֹלָם; וְכָל זֶה הֵיטָה קֹדֶם הַבְּרִיאָה. גַּם עֲכָשָׁו, בְּשִׂרְוִצִים הַצְדִיקִים לְשׁוֹמֵעַ אֵיזָה דְבָר מִהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, הֵם עוֹשִׂים תַּחֲלָה אֶת הַדְּבָר וּבִזְנוּם אוֹתוֹ, הֵינּוּ עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים זֹכִים לְשׁוֹמֵעַ דְּבָרִים מִהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, נִמְצָא שֶׁאֵלוֹ הַדְּבָרִים נִתְּהוּ וְנִבְנוּ עַל־יְדֵם. וְזֶה בַּחֲנִית (תהלים קג): עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשׁוֹמֵעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ – בְּשִׂרְוִצִים לְשׁוֹמֵעַ דְּבָר מִהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, הֵם עוֹשִׂים תַּחֲלָה אֶת הַדְּבָר בְּבַחֲנֵית עֲשֵׂי דְבָרוֹ בְּנ"ל, וְאַחֲרֵי־כֵן שׁוֹמְעִים אוֹתוֹ הַדְּבָר מִהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, בְּבַחֲנֵית: לְשׁוֹמֵעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ; כִּי בְּזֶה הַדְּבָר הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְדַבֵּר עִמָּם. וְשֶׁלְמֹת הַדְּבָר שֶׁל לְשׁוֹן־הַקְדֵּשׁ תִּלְיָא בִּירָאָה, בְּבַחֲנֵית: עֲשָׂאָה בְּאוֹצַר בְּנ"ל, וְיִרְאָה תִלְיָא בְּאוֹדְנִין (תיקון ע). נִמְצָא בְּשֶׁהַצְדִיק שׁוֹמֵעַ הַדְּבָר שֶׁל תּוֹרָה מִפִּי הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, יֵשׁ לְהַדְּבָר שְׁלֵמוֹת, כִּי הַדְּבָר תִּלְיָא בִּירָאָה, וְהוּא שׁוֹמֵעַ הַדְּבָר בְּבַחֲנֵית: לְשׁוֹמֵעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ. נִמְצָא מִי שֶׁשׁוֹמֵעַ מִפִּי בְּעֵצְמוֹ, מִקְּבֵל דְּבָר לְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ בְּשֵׁלְמוֹת, הֵינּוּ בִּירָאָה, כִּי זֶה הַלְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ יֵשׁ לוֹ שְׁלֵמוֹת מַחֲמַת בַּחֲנֵית: לְשׁוֹמֵעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ, כִּי שְׁלֵמוֹת הַדְּבָר תִּלְיָא בִּירָאָה, וְהִירָאָה תִּלְיָא בְּאוֹדְנִין בְּנ"ל; אָבֵל מִי שֶׁשׁוֹמֵעַ מִפִּי אַחֵר הוּא רְחוּק מִזֶּה הַשְּׁלֵמוֹת, כִּי כִּבֵּר יָרַד מִמְּדֻרְגָתוֹ:

וְזֶה: ה', שֶׁמַּעֲתִי שֹׁמֵעָה יִרְאֵתִי – בְּשֶׁהַשְּׁמִיעָה מִפִּי הַצְדִיק בְּעֵצְמוֹ, שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ מִפִּיה, בְּבַחֲנֵית עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשׁוֹמֵעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ. וְזֶה שֹׁמֵעָה – שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ מִמֶּנָּה, הֵינּוּ מִפִּי הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּעֵצְמוֹ, אֵיזֵי: יִרְאֵתִי – כִּי עָקֵר הִירָאָה תִּלְיָא בְּאוֹדְנִין, וְאֵז יֵשׁ שְׁלֵמוֹת לְלִשׁוֹן־הַקְדֵּשׁ הַזֶּה בְּנ"ל. וְזֶה: ה' פְּעֻלָּה בְּקִרְבֵּי שְׁנַיִם הֵיחִיו. הֵיחִיו – פִּרְשׁ רַש"י: עוֹרְרוּהוּ, הֵינּוּ שֶׁנִּתְּעוֹרֵר פְּעֻלָּה, הֵינּוּ כַּח מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית נִתְּעוֹרֵר בְּקִרְבֵּי שְׁנַיִם. אֵל תִּקְרִי: בְּקִרְבֵּי שְׁנַיִם, אֵלָּא: בְּקִרְבֵּי שְׁנַיִם (כַּשְׁדֵּרוֹ"ל סוּטָה מו) – שְׁנַיִם מִקְרָא, דְּהֵינּוּ לְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ. עַל־יְדֵי לְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ בְּשֵׁלְמוֹת, הַנְּשָׁלֵם עַל־יְדֵי הִירָאָה דְּתִלְיָא בְּאוֹדְנִין, נִתְּעוֹרֵר וְנִתְּנוּצֵץ כַּח מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית שֶׁנִּבְרָא עַל־יְדֵי לְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ. וְזֶה שֶׁפִּרְשׁ רַש"י: תִּפְלָה לְחִבְקִים עַל שְׁגִינֹת – פְּתַרְגוּמוֹ, שֶׁעָקֵר שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ – עַל־יְדֵי הַתְּרַגּוּם בְּנ"ל. וְזֶה: עַל שְׁגִינֹת – כִּי שְׁגִינֹת הוּא בַּחֲנֵית עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, שֶׁמְעַרְב טוֹב וְרַע, וְכֵן הוּא הַשׁוֹנֵג, שֵׁישׁ כּוּ גַם כֵּן טוֹב וְרַע, שֶׁמַּעֲשֵׂה הוּא רַע, וְכִנְתָּו טוֹב:

(הַשְּׁמֹמֹת הַשְּׂיָכִים לְתוֹרָה הַזֹּאת):

וּבִין לִזְמַד בְּסִפְר לְשׁוֹמֵעַ מִפִּי הַחֶכֶם יֵשׁ חֲלוּק גְּדוֹל בְּיֹתֵר,

כִּי סִפְר הוּא רַק לְזַכְרוֹן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יז): כְּתַב זֹאת זַכְרוֹן בְּסִפְר, וְהַזְכָּרוֹן הוּא כְּכַח הַמְדַמָּה, כִּי גַם בְּהַמָּה יֵשׁ לָהּ זַכְרוֹן, כְּמוֹ שֶׁאֵנּוּ רוֹאִים, שֶׁגַּם בְּהַמָּה זֹכְרַת שֶׁבְּמִקּוֹם זֶה נִשְׁכָּה כְּלָב וְהִיא בּוֹרַחַת מִשָּׁם. וְעַל כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנָם לְכַרְכָּה: דְּבָרִים שֶׁבְּעַל־פִּיהָ אֵי אֶתָּה רִשְׁאֵי לְאָמְרָם בְּכֶתֶב (גִּיטִין ס). וְיֵשׁ דְּבָרִים בְּגוֹ, כִּי בְּאֵמֶת זֶה הַמִּקְרָא: כְּתַב זֹאת זַכְרוֹן בְּסִפְר הַנ"ל, נֹאמֵר עַל תּוֹרָה שֶׁבְּכֶתֶב, שֶׁצְרִיכִין דּוֹקָא לְכַתְּבָהּ. (כֵּל זֶה שֶׁמַּעֲתִי מִפִּי הַקְדוֹשׁ בְּעַת שֶׁכְּתַבְתִּי לְפָנָיו תּוֹרָה הַנ"ל, וְלֹא בְּאֵר עֲנִין זֶה הֵיטָב):

וְזֶה סוּד מַה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנָם לְכַרְכָּה (סַנְהֶדְרִין לה): אָדָם הִרְאֵשׁוֹן מִשׁוּדָּה בְּעֵרְלָתוֹ הֵיחֵ; אָדָם הִרְאֵשׁוֹן בְּלִשׁוֹן אֲרַמִּית סִפְר. וְהֵבֵן מֵאֵד, כִּי עַל־יְדֵי לְשׁוֹן אֲרַמִּית, שֶׁהוּא לְשׁוֹן תְּרַגּוּם, מִשְׁכָּה וְיִנְקָה הָעֵרְלָה, שֶׁהוּא רַע הַכּוֹלָל, מִלְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ, מִבְּרִית קְדֵשׁ בְּנ"ל, עֵינַי שָׁם הֵיטָב. כִּי עָקֵר פָּנָם הַבְּרִית, שֶׁהוּא רַע הַכּוֹלָל, בַּחֲנֵית לְשׁוֹנוֹת הַעַמִּים, יִנְקָתָם עַל־יְדֵי לְשׁוֹן תְּרַגּוּם, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית נְגָה, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה הֵם עוֹלִים לִינֵק מִלְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ, מִבְּרִית קְדֵשׁ בְּנ"ל. כִּי עָקֵר הַמִּתְקַלָּא וְהַנְּפִיּוֹן וְהַפְּחִירָה הוּא בְּבַחֲנֵית נְגָה, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית תְּרַגּוּם, כִּי נְגָה נִקְרָא תִקְלָא בְּנ"ל. וְזֶה: אָדָם הִרְאֵשׁוֹן מִשׁוּדָּה בְּעֵרְלָתוֹ הֵיחֵ; אָדָם הִרְאֵשׁוֹן בְּלִשׁוֹן אֲרַמִּית סִפְר, כִּי הָא בְּהָא תִלְיָא, כִּי עָקֵר פָּנָם הַבְּרִית, בַּחֲנֵית מִשׁוּדָּה בְּעֵרְלָתוֹ, נִמְשָׁד עַל־יְדֵי לְשׁוֹן אֲרַמִּית, שֶׁהוּא לְשׁוֹן תְּרַגּוּם, בְּשֵׁאִין מַעֲלִין אוֹתוֹ לְלִשׁוֹן הַקְדֵּשׁ בְּנ"ל:

עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשׁוֹמֵעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ – שֶׁהַצְדִיק עוֹשֵׂה הַדְּבָר וְכו' בְּנ"ל. וְכִשְׁהַלְשׁוֹן־הַקְדֵּשׁ בָּא מִלְמַעְלָה, עֵדִין הוּא חֶסֶר תִּקּוּן, כִּי עֵדִין צְרִיךְ לְהַעֲלוֹת הַטּוֹב מִן הַתְּרַגּוּם. וְזֶהוּ סוּד בְּנֵית מִילָה, כְּמוֹ שֶׁמּוּבָא בְּמִדְרָשׁ (בְּרֵאשִׁית פ' יא) שֶׁאֵלֶּת הַמִּינִין עַל מִצְוֹת מִילָה: אֵיךְ יִבְרָא הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא דְבָר הַמְּחַסֵּר תִּקּוּן, אֵיךְ הוּא עַל בְּנֵית זו, הֵינּוּ בְּנ"ל, שֶׁהַלְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית תִּקּוּן הַבְּרִית הַבָּא מִלְמַעְלָה, הוּא עֵדִין חֶסֶר תִּקּוּן, וְעָקֵר תִּקּוּנוֹ לְמַטָּה, בְּזֶה הָעוֹלָם, עַל־יְדֵי שֶׁאֵנּוּ מַעֲלִין הַטּוֹב שֶׁבְּתְּרַגּוּם וּמִשְׁלִימִין אֶת הַלְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ, כִּי עָקֵר הַתִּקּוּן שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים נִשְׁלָם לְמַטָּה בְּזֶה הָעוֹלָם דִּיקָא, שֶׁזֶהוּ בַּחֲנֵית שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקְדֵּשׁ עַל־יְדֵי תְּרַגּוּם, שֶׁאֵתֵּעַל־פִּי שֶׁהַלְשׁוֹן־הַקְדֵּשׁ בָּא מִלְמַעְלָה, אֵתֵּעַל־פִּי כֵּן אֵיזֵי לֹא שְׁלֵמוֹת כִּי אִם עַל־יְדֵי לְשׁוֹן תְּרַגּוּם, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְּהֵינּוּ עַל־יְדֵי שֶׁמְכַרְרִין הַטּוֹב שֶׁבְּתְּרַגּוּם, הַטּוֹב שֶׁבְּעֵץ הַדַּעַת, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא נִשְׁלָם הַלְשׁוֹן־הַקְדֵּשׁ. וְזֶהוּ בַּחֲנֵית מַה שֶׁמּוּבָא שָׁם בְּמִדְרָשׁ הַתְּרוּץ עַל שֶׁאֵלֶּת הַמִּינִין הַנ"ל בְּעֲנִין מִצְוֹת מִילָה: אֵיךְ יִבְרָא הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִחֶסֶר תִּקּוּן בְּנ"ל, שֶׁהַשִּׁיבוּ שָׁם: כֵּל דְּבָר צְרִיךְ תִּקּוּן: הַתְּרַמּוּסִין צְרִיכִין לְבִשָּׁל וְכו', אֵת הָאָדָם צְרִיךְ תִּקּוּן וְכו', עֵינַי שָׁם; הֵינּוּ בְּנ"ל, שֶׁהַשָּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרָא כָּל הַבְּרִיאָה בְּשִׁבִיל הָאָדָם הַבְּעַל־בְּחִירָה, שֶׁהוּא דִּיקָא יִתְקַן כָּל הַדְּבָרִים עַל־יְדֵי בְּרוּר הַטּוֹב שֶׁבְּעֵץ הַדַּעַת, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה מִשְׁלִים וּמְתַקֵּן כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם.

ועל כן צריכין לתקן תקון המילה, בחינת תקון הברית, בזה העולם דיקא, שזהו בחינת שלמות לשון הקדש על ידי תרגום דיקא, שהלשון הקדש תבא מלמעלה אין לו שלמות בשבא מלמעלה, כי אם עלידי שאנחנו משלימין אותו עלידי שמכררין הטוב שבתרגום, שאז דיקא נשלם הלשון הקדש כנ"ל. וזהו: השמ"ל – חש מל, בחינת מילה, ו"מל" גימטריא שבעים, בחינות מדורה של שבועין פוכבין הנ"ל, שנתמלל ונתתד ונתבטל עלידי מצות מילה, שהוא בחינת תקון הברית כנ"ל. עין בפונות והבן: ולהעלות הטוב מן התרגום, הוא עלידי תקון השגגות, שצריך לתקן כל מה שחטא בשוגג, והבן:

ומי שיש לו שלמות לשון הקדש, יודע לפשר הלמין שבתרדמה כמו יוסף, כמבאר שם. פי החלומות הם כפי המאכלים שאוכל, כמובא, פי בכל דבר יש אותיות כנ"ל, וכששוכב וישן, עולים האדים מהמאכלים שאכל ועולים לתחת, ונצטרפין האותיות שיש בהם, ומזה נעשה החלום. נמצא בשאדם אוכל, אם היה אוכל הפך השני קדם הראשון, היה מתראה לו חלום אחר, פי בכל דבר יש אותיות אחרים, ואלו היה אוכל זה הפך תחלה, היו נצטרפין האותיות בצרופים אחרים, והיה מתראה לו חלום אחר. ומי שיש לו שלמות לשון הקדש, הוא

יודע האותיות שיש בכל דבר כנ"ל, עליין הוא יכול לפשר הלמין כנ"ל. והבן היטב, איך עתה מבאר היטב ענין פתרון חלומות עלידי שלמות לשון הקדש, עלידי מה שכתב שם אחר-כך, שעלידי שלמות לשון הקדש מאירין ההתנוצצות האותיות שיש בכל דבר, פי עלי ידי התנוצצות האותיות שיש בכל המאכלים, שמהם החלומות, עלידייה הצדיק בחינת יוסף יודע לפשר הלמין שבתרדמה כנ"ל:

(זה מצאנו מזה המאמר מכתב-יד רפנו ז"ל בעצמו):
ישלח עזרָה מקדש וכו'. גדל יקר הערָה מלשון הקדש, שבו נברא העולם, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: לזאת יקרא אשה, פי מאיש – לשון נופל על לשון, מכאן שנברא העולם בלשון הקדש, פי האשה הוא בחינת לשון הקדש שבה נברא העולם. וזהו: חוה, לשון דבור, כמו שכתוב: ולילה ללילה יחיה דעת. וזה בחינת: לזאת יקרא אשה, פי הדבור נקרא זאת, כמו שכתוב: וזאת אשר דבר להם אביהם, ועלידי לשון הקדש רוממנו מכל הלשונות. וזה בחינת: לשון נופל על לשון, כל הלשונות נופלים על ידי לשון הקדש, ואין (עד כאן מצאנו):

מנהיגים הם את הדור לאותו מקום רחוק שרואים, שהיא התכלית של הבריאה בחינת יום שכולו שבת אשר באלף השביעי (כמובא בספרא דצניעותא בתחילתו, כי אחרי ששת אלפי שנה של בירור המתקלא שהיא הנוגה זוכים לשבת קודש) ויש עוד לרמוז עינים דכלא, עינים של הכל שהוא היסוד כידוע, שעל ידי קדושת הברית זוכים לעינים קדושות בחינת ראייה למרחוק ברוח הקודש על ידי ברית קודש. ומה שנעשה ברות הוא כמו שהיתה תמר, שכתוב בה ותשב בפתח עינים. דהיינו כנ"ל התיישבה בפתח שיוצאים ממנו מלכים, בחינת מלכות פה, הוא דיבור בחינת חוה, שעל ידי לשון הקודש שלהם הם שליטים על יצרא בישא של עריות, עליונים על שבעים כוכבים להכניעם כי כשזה קם זה נופל, שנקראים עינים, כמה שנאמר, אם מעיני העדה. כמה שכל אברי הגוף לא הולכים אלא אחרי העינים, ועינים מנהיגים לכל הגוף, כך מלכים וסנהדרין שמהם יוצאת הוראה והנהגה קדושה של התורה, בגדרות וסייגים להתרחק מן העברה כדי להוליך ישראל למדרגת רוח הקודש ושלמות שמירת הברית, וכל אותם שליטים כנ"ל כולם הולכים אחריהם לשמוע בעצתם המובילה לתכלית, יום שכולו שבת. ומפני כך אמר לה ברמו, עיניך אלו מלכים ושליטים שעתידים לצאת ממך.

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקושי מוהר"ן

דבר אחר עיניך בשדה אשר יקצרון. בעז המא ברוח קודש, דומינין לנפקא מינה מלכין עלאין שליטין דאינון עינין דכלא. כמה דחיות תמר, דכתוב בה, (בראשית לה) ותשב בפתח עינים. אתיישבת בפתח דנפקין מינה מלכין שליטין עלאין, דאקרון עינין, כמה דאת אמר (במדבר טו) אם מעיני העדה. כמה דכל שייפי גופא לא אזלון אלא בתר עינין, ועינין אינון מנהגין לכל גופא. אוף הכי מלכין וסנהדרין, וכל אינון שליטין, כלא אזלון אכתרייהו (ס"א דאזלון שייפין בתר עינין) ובגין כה אמר לה עיניך אלו מלכין ושליטין, דומינין למיפק מינה. דבר ופירוש אחר לפסוק, עיניך בשדה אשר יקצרון. בעז אשר היה קדוש בקדושת הברית, אשר שם גדר ערווה להתרחק מן היחוד עם רות הפנויה, באומרו לה ליני פה הלילה, ודרשו חז"ל ליני לבדך ללא איש. והנה על ידי גדר ערווה שהוא ברור הטוב שבנוגה בחינת קדש עצמך כמותר לך, על ידי בירור הנוגה נשלמת לשון הקודש רוח הקודש, לכן ראה ברוח הקודש דייקא, שעתידים לצאת ממנה מלכים עליונים אשר הם עינים של הכל. כמבואר לקמן שמנהיגי הדור נקראים עיני העדה, כמו העינים אשר מנהיגות כל הגוף, כך עיניים שלהם הרואות למרחוק ברוח הקודש, על ידי זה

בשדה. מאן שדה. דא ציון וירושלים, דכתיב, (מיכה ג) ציון שדה תחרש. וכתיב (בראשית כז) פריח שדה אשר ברכו יי, דא ירושלים. ועל דא כתיב עיניך בשדה, דאינון עיניך דילה, דזמינין למופק מנה, לא יהון שליטין אלא בשדה. אשר יקצרון, דהא מנהווא שדה, הון נקטין כל בני עלמא תורה, ונהורא דנהיר, דכתיב, (ישעיה ב) כי מציון תצא תורה. – אלו הנשמות כנ"ל של המלכים שבך, המה בשדה, איזו שדה? זה ציון וירושלים, כמו שכתוב ציון שדה תחרש, וכתוב כריח השדה אשר ברכו ה', זו ירושלים. כי אלו הצדיקים עיני העדה המלכים השליטים, עיקר שליטתם הוא בכוח האוצר של יראת שמים, יראה שלמה, כי היראה הוא אוצר שבו תלוי תיקון של החיטה, כ"ב אותיות של לשון הקודש (כמובא שם), שעל ידי שלמות לשון הקודש שנעשה על ידי היראה המביאה לגדירת גדר על ידי זה מביא התנוצצות באותיות של מעשה בראשית, אלו הם האותיות המצוינות ומסומנות בכל דבר שבבריאה במשקל הנכון בשביל הבחירה וזהו ציון וירושלים דייקא, שהיא היראה המביאה להתגלות אור התנוצצות האותיות, שהיא מדרגת הצדיקים המלכים היכולים להרגיש ולהתענג רק מצרופי האותיות ולא מן הגשמיות, וכל זה על ידי ששברו תאוות המשגל לגמרי על ידי גדר ערווה ששמו לעצמם לקדש עצמם מותר להם, וזאת הגדר נעשה מהתעוררות שלהם לבד, שהיא היראה, בחינת הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, ועל ידי זה שביירו הטוב שבנוגה שהיא הגדר, על ידי זה האלו הטוב שבנוגה לקדושה והשלימו לשון הקודש, והכל על ידי לשון הקודש בעצמה דייקא, כי זה מביא לזה וזה מביא לזה, לשון הקודש לתיקון הברית, וכן תיקון הברית מביא לשלמות לשון הקודש, ומהיכן שיתחיל טוב הדבר. וזהו ציון שדה תחרש, תחרש דייקא, בחינת הרש ואילם בחינת לחש, בחינת ח"ש מ"ל שעיקר חיות אש ממלות באש הדיבור הקדוש הממלמל ומכניע תבערת שבעים אומות הוא דייקא על ידי עיתים חשות שהוא חרש ושתיקה, כמובא בליקוטי הלכות על התורה הנ"ל בענין התבודדות שלפעמים צריך להקדים השתיקה לפני התפילה, בחינת מה שחסידים ראשונים היו שוהים שעה אחת לפני התפילה כדי לעורר הכיסופים דקדושה של הנשמה המתגלים על ידי ששותק ושומע קול היראה הטמונה בו, בחינת ה' שמעתי שמעך יראתי. וזאת היראה אשר בשתיקה מביאה לגילוי הכיסופים ולאחר מכן לבערה דקדושה בדיבורי לשון הקודש בהתבודדות ותפילה. וזהו גם ענין ריח השדה, כי בכל דבר יש מראה טעם וריח, והמדרגה הגבוהה, הפנימית והנשמית של הדבר הוא הריח שממנו נהנית הנשמה, שהוא בחינת ריח האותיות שבדבר, וכל זה על ידי יראה בחינת והריחו ביראת ה', כי ראשית חכמת השגת העונג באותיות הוא

מן היראה. ועל כן כתוב עיניך בשדה, שהם עינים שלה, הם נשמות המלכים כנ"ל, שעתידים לצאת ממנה, והם לא יהיו שליטים על יצרם ועל העם אלא בכח השדה, שהיא השכינה כידוע, בחינת מלכות פה בחינת חווה, המדברת מגרונם ברוח הקודש. ועיקר גודל מדרגתם בלשון הקודש ורוח הקודש הוא עונג אור התנוצצות האותיות המצוינות בשדה, והוא על ידי ירושלים ויראה שלמה שבהם וקדושת הברית שהם כנ"ל. וזהו אשר יקצרון, שהרי מאותו שדה, שהיא בחינת הארת התנוצצות האותיות ושלמות לשון הקודש, כ"ב אותיות לחם התורה העשוי מחטה, הרי מאותו שדה, אשר שם החיטים ואותיות התורה, היו לוקחים כל בני העולם אותיות וחכמת התורה אשר ראשיתה יראה כנ"ל, והיו לוקחים אור שמאיר באותיות, כמו שכתוב כי מציון, בחינת ל"ב נתיבות החכמה, ל"ב אלוקים של מעשה בראשית שבלב, בחינת מציון יסעדך, שעיקר סעודתך וחיות שלך בחכמת התורה, הוא על ידי התנוצצות האותיות, כי משם תצא ותתגלה תורה, שהיא ההוראה הקדושה ברוח הקודש של המלכים, באורים ותומים המאירים באותיות מאירות וכן הוראות הלכות התורה של הסנהדרין כנ"ל. כי עיקר כח התורה שלהם המגיעה משמים, בבחינת רוח הקודש המאירה בליבם בחינת לך אמר ליבי, בשליחותך דברי רוח הקודש המתגלה בפה שלהם, הוא דייקא על קדושת הברית של הצדיקים יחידי הדורות.

והלכת אחריהן, פאלין עובדין דכשרין, דאנא המינא ביה. הלא צויתי את הנערים וגו'. כמשמעו דילה, בגין דאתתא דעתא קלה. וצמית, לישנא דנקיות נקט, וצמית, דאי תיאובתה לאדבקא בבר נש לקיימא זרעא בעלמא, והלכת אל הפלים, אליו אינון צדיקניא, דאקרין פלי יי, דכתיב, (ישעיה נב) הפרו נשאי פלי יי. דזמינין צדיקניא לאייתאח לון כל עלמא, דורונא למלכא משיחא, ואינון פלי יי, מאנין דקודשא בריה הוא אתתני בהו, אליו אינון מאנין תבירין, תבירין אינון פתאי עלמא, בגין לקיימא אורייתא. ושימושא דקודשא בריה הוא אשתמש בהו, לא אשתמש אלא מגו הני פלים. וכד תתדבק בהו ושתית וגו'. – והלכת אחריהן, הלכת בכיסופי לבך ויראה שבך, אחרי אלו הנשמות העתידות לצאת ממך כנ"ל, אחריהן דייקא כי אלו הם הצדיקים אשר קדמו לבריאה אשר הקב"ה נמלך בהם וברא העולם. וברא העולם דייקא על ידי שעשועים שראה שיקבל לעתיד מנשמותיהם, נמצא שלמרות שעדין לא באו לעולם והם עתידים לצאת ממך, באמת את אחריהם כנ"ל כח קדמו לעולם כנ"ל. ומה שזכית ללכת אחרי אלו הנשמות להשיגם בנשמך כדי שיצאו ממך הוא דייקא בכוח אותם מעשים כשרים של צניעות

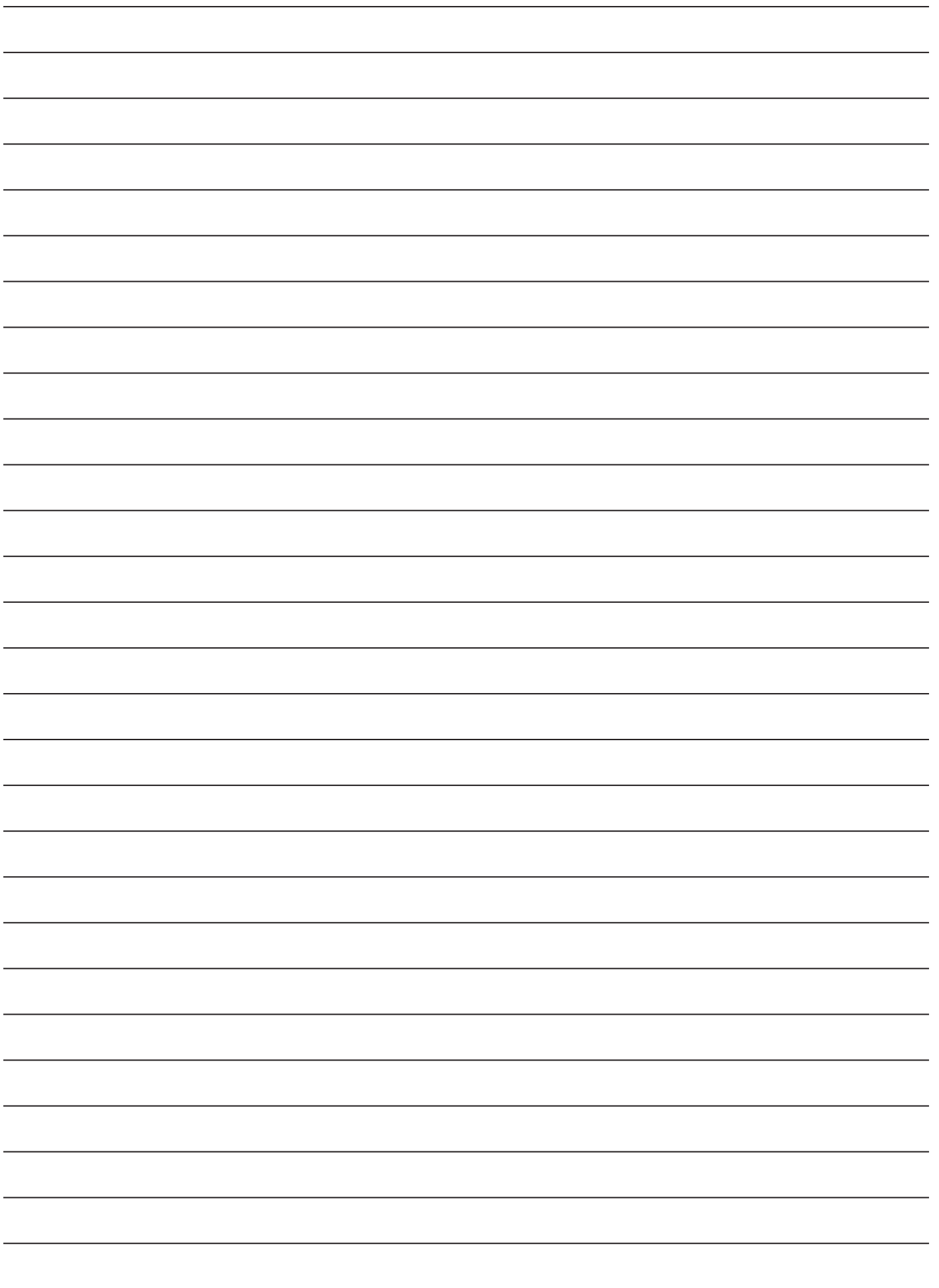

ויראת שמים שבך, שאני ראיתי בך, ראית בעיני הקדושות שלי בעצמי בחינת עיני העדה כנ"ל, וראיתי אלו המעשים והתנוצצות אותיות הקדושות שבאלו המעשים, אשר אלו המעשים הצנועים של גדר ערווה המה בונים אותיות התורה הבאים מן הקדוש ברוך הוא, בחינת עושי דברו, על ידי עשיית מעשים כשרים, לשמוע בקול דברו, היא רוח הקודש של חכמת התורה. **הלא צויתי את הנערים לבלתי נגעך, כמשמעו שלו,** בחינת גדר ערווה שנתתי להם להתרחק מן העברה בחינת בירור קליפת נוגה שמשם קדושת אותיות לשון הקודש הנבנות כנ"ל שעל ידי זה שומעים אלו האותיות בחינת **כמשמעו שלו,** כי אני בעצמי שמעתי משמים על ידי יראה שבי, לדעת גדר ערווה שיש לי להשמיע להם. וגדר שנתתי להם הוא משום שנים דעתה קלה, כי על אף מעשים כשרים שבך להתנהג בצניעות בכיסוי וגדר מפני הסובבים, הרי שלולא גדר שנתתי גם להם, היו יכולים ח"ו לינוק ג' קליפות הטמאות מן הקדושה שבך דרך הרע שבנוגה שבהם, כי נשים דעתם קלה, כי קל להם להתחבר בדעתם לכל המדרגות, ולכן צריך לגדר כנ"ל. **וצמית, לשון נקיות נקט,** כי דיבר בועז בעצמו בצניעות וגדר שמירת הלשון, כי אלו הכיסופים והצימאון ותשוקה שלה לנשמות המגלות התורה, אלו הכיסופים שבלב המה מכוסים מאין כל בצניעות רבה, וגם כנגד בחינה זו דיבר בלשון נקיה. **וצמית, שאם תשוקתך וצמאון לבך הוא, לדבוק באדם לקיים זרע בעולם,** לגלות הנשמה אשר עתידה לצאת ממך הוא דוד אשר את קרויה על שמו, על שם רוויה של תשכחות לקב"ה ושעשועים שעתיד לעשות לפניו. **והלכת במחשבתך ולבך ומעשיך, אל הכלים, אלו הם הצדיקים שנקראים כלי ה', כמו שכתוב הברו, והטהרו מרע שבנוגה, נשאי כלי ה'. שעתידים כל העולם להביא את אלו הצדיקים דורון למלך המשיח. ועוד יש לפרש כפשוטו, שעתידים הצדיקים האלו להביא את הכל העולם מתנה למלך המשיח, כי הם יבררו בכל דור בששת אלפי שנים, את הטוב הנעלם והמוצנע אשר בכל העולם, בחינת ברור הניצוצות אשר בקליפת נוגה, על ידי אוצר של יראת שמים שבהם, והכל יתאסף למלך המשיח, בן דוד, לסעוד הלב בסעודת יום שכולו שבת, להתענג כל ישראל מן האותיות שאספו, שאלו האותיות ואור שבהם, הם בעצמם הנשמות של אלו הצדיקים הנקראים כלים לאור השם המאיר בהם. ואותם צדיקים כלי ה' כנ"ל, הם כלים שהקב"ה נהנה בהם, ומשתעשע ממעשיהם הטובים שלהם, אלה הם כלים שבורים, דהיינו ניצוצות של נשמתם נשברו ונפלו בתוך קליפת נוגה, כדי שיבררו ויעלו אלו הניצוצות, שהם הטוב שבנוגה, ויעלו אותם בבחירתם לקדושה, על ידי המתקלא שהוא המשקל של האותיות ששם ה' בכל הבריאה, שבורים הם בעולם ומפוזרים ונעלמים**

בכל ששת אלפי שנים בכל דבר ודבר בתמונה טעם וריח, אשר הצדיקים באכילתם הקדושה וברכת המזון, מעלים אלו הניצוצות של נשמתם בדיבורי השבח שבברכה, והמה שבורים בזה העולם כנ"ל דייקא כדי לקיים התורה שנאמרה בלשון הקודש, כי עיקר שלמות וקיום לשון הקודש הוא דייקא על ידי בירור קליפת נוגה, על ידי יראה, בחינת אוצר של הימים כנ"ל. **והשימוש שהקב"ה משתמש בהם באלו אותיות התורה שמקבל מהם לבנות הדיבור לגלות תורתו לצדיקים ברוח הקודש לגלות התורה לעמו, לא משתמש אלא מתוך הכלים הללו, הם הצדיקים המבררים ניצוצי שבירת הכלים כנ"ל וכשתדבקי בהם ותתקשרי לצדיקים האלו לראות פניהם המאירות, אזי ושתית מאשר ישאבון הנערים, שתית מימי התורה, אשר ישאבון דייקא, דברי תורה ברוח הקודש (כמובא במדרש רבה) רוח הקודש שיקבלו הנערים מרוח הקודש של הצדיקים.**

רבי יוסי פתח ואמר, (רות ג) ויאכל בעז וישת וייטב לבו. מהו וייטב לבו. דבריה על מזוניה, ואוקמוה. ודא הוא רזא, דמאן דמברך על מזוניה, דא אוטיב ללביה, ומאן אוטיב (נ"א איהו) פמה דקתיב, (תהלים כז) לך אמר לבי. וקתיב (תהלים עג) צור לבבי וגו'. – רבי יוסי פתח האוצר ואמר החיטים, ויאכל בעז וישת וייטב לבו. מה הוא ויטב לבו. שברך על המזון וכך העמידו חז"ל לפרש הפסוק, וזה הוא פוד מוצנע, שמי שמברך על המזון, אשר זכה לקדושת הברית, ביראה, עד שמתענג רק מן התנוצצות האותיות המצוינות ומסומנות שיש בדבר שאוכל, בחינת ציון וירושלים כנ"ל דבר זה מטיב את לבו, כי על ידי ל"ב אותיות שבמעשה בראשית, מטיב לבו ומאיר פניו, בחינת לב טוב יטיב פנים. ומי מטיב את ליבו, אלו אותיות לשון הקודש ורוח הקודש, אותיות השבורות והנעלמות, המלוכשות בדבר המאכל, הנבנות וקמות (בחינת ואוקמוה) והופכות לדיבור מאת ה' אליו ברוח הקודש כמו שכתוב לך אמר לבי. הם דברי רוח הקודש שאומר לי ליבי בשליחותך (כמובא ברש"י על הפסוק) וכן כתוב כלה שארי ולבבי צור לבבי וחלקי אלוקים לעולם, כי חוזק ליבי והטבת פני המאירים הם מן הכוח אשר נתן לי אלוקים (עושה מעשה בראשית) חלקי חלק נשמת השבורה בתוך המאכל, בעת שכלתה נפשי ושארי בכיסופי השתיקה הקודמים לדיבור כנ"ל. ועתה בא וראה אתה קורא יקר לכסוף ולהשתוקק ולגלות יתר דברים המוצנעים בהמשך המאמר של הזוהר, לחדש על פי דברי רבנו הקדוש והתענג על האותיות המתגלות לך בחידושך. ונזכה כולנו במהרה לתת אלו אותיות החידושים מן הכלים השבורים המתקנים, דורון למלך המשיח שיתגלה במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטם להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמות רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. עלידיי שלמות לשון הקדש, דתינו על ידי קדשת הדבור, שמרבה לדבר דבורי תורה ותפלה ותחנות ובקשות ושיחות בינו לבין קונו, ונזהר מדבורים פגומים שהם לשון הרע ושקרים וכו', עלידיי זה זוכין לתקון הברית. וכן להפך, עלידיי תקון הברית זוכין לשלמות לשון הקדש:
- ב. תקון הברית ושלמות לשון הקדש הם תלויים זה בזה. כפי מה שמרבינו לדבר דבורים קדושים שהם בחינת לשון הקדש, כמו כן זוכין לתקון הברית. וכפי תקון הברית, כן זוכין לשלמות לשון הקדש. וכן להפך לענין הפנים ה':
- ג. עקר שלמות לשון הקדש, שהוא עקר תקון הברית, שכולל תקון כל התאוות והמדות, אי אפשר לקבל כי אם מפי הצדיקי אמת. ובשכיל זה צריכין לנסע להצדיק לשמע מפיו דיקא, ואין די בספרי מוסר או לשמע מפי אחר ששמע ממנו. כי עקר שלמות הדבור, שהוא בחינת שלמות לשון הקדש, שהוא עקר התקון, אי אפשר לקבל כי אם מפיו הקדוש בעצמו דיקא, כי שם מקור היראה שהוא עקר שלמות לשון הקדש, שהוא תקון הברית, שכולל מכל התקונים:

תפילה על פי הלימוד

רבנו של עולם, הוספה על כבודך, וראה שפלותנו וביונינו אשר ירדנו מטה מטה, ונפלנו בגלות של שבועין אמות עלידיי תאוה רעה הזאת, אשר היא גרמה לנו כל הצרות וכל הגזלות בכלל ובפרט, שעברו עלינו כבר ואשר עדין לא נצילנו מהם. ואם אמנם אנחנו בעצמנו יודעים מכל זה, ואף-על-פי-כן לא היינו נשמרים לגרש הרוח שטות של תאוה זו מקרבנו. הלא אתה ידעת כי בשר ודם אנחנו, ואתה ידעת יצרנו כי מהמר קרצנו. "הן בעון חוללתו ובהטא יחמתני אמו". אכל אתה גבור ורב להושיע. גדול העצה ורב העלילה". ואתה 'מסבות מתהפך' / 'יבדך פח וגבורה ובדך לגדל ולחזק לכל" ואתה יכול למצא בי גם כן נקודת טובות, ולהאיר ולהשפיע עליהם באפן שיתגבר הטוב שבי על הרע שבי, עד שכל הרע הנאחו והנדבק בי יפול ויתבטל לגמרי, והטוב יתברר ויתנשא ויעלה וישלים את הלשון הקדש, עד שאזכה ברחמיך לברך כל הטוב שבעין הדעת טוב ורע שהוא לשון תרגום, ולהכניע ולהפיל ולכבול את הרע שבו, עד שלא יהיה שום פח להספרא אתרא ולכל הקלפות

הנמשכין מזהמת הנפש הקדמוני, לעלות דרך לשון תרגום להסית ולפתות אותנו חס ושלום. רק תהיה בעזרנו תמיד, ותשפיע עלינו ברחמיך חכמה ודעת ושכל דקדשה. באפן שלא יהיה להם שום פח לפתות אותנו חס ושלום, ונזכה לגרש לגמרי רוח שטות של תאוה הזאת מקרבנו. ונזכה ברחמיך הרבים לשלמות לשון הקדש על ידי לשון תרגום, ותמשיך עלינו קדשה וטהרה, ונזכה תמיד לקדש את הלשון שלא נדבר שום דבור הפגם את הלשון, רק כל דבורנו יהיו תמיד בתורה ובתפלה ובקשות ותחנונים וביראת שמים, ובכל עניני הקדש המקדשין את הלשון, עד שנזכה מהרה לשלמות לשון הקדש ולשמירת הברית באמת; ונכני ברחמיך הרבים לקרר כל המימותי בהדבור של לשון הקדש, כמו שכתוב, חס לבי בקרבי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני. שתהיה בעזרי ותזכני לדבר כל דבורים הקדושים בהמימות גדול דקדשה והתלהבות הלב באמת. ואזכה לעורר רשפי שלהבת י"ה, המשרש בקרבי בשרש נפשי ורוחי ונשמתי, הבוער ולוחט להתקרב להשם יתברך, עד שאזכה לעסק תמיד

בתורה וביראת שמים ובתפלות ותחנות ובקשות ושירות ותשבחות להשם יתברך, וכלם יהיו בדבורים חמים מעמק הלב, בקדשה ובטהרה, בדבורים בוערים כאש לוחט, וכל דברי יהיו פנהלי אש באימה וביראה גדולה מפניך. ונזכה להמליכך עלינו על כל רמ"ח אברינו ושפ"ה גידינו, בפחד ובכבוד ברתת וזיע, עד שאזכה שיהיו כל דבורי היוצאים מפי, בבחינת שלמות לשון הקדש, ויתקרה כל המימותי בהדבור של לשון הקדש. ועלידיי אש הקדושה הזאת של לשון הקדש, אזכה לשרף ולהכניע ולהפיל את כל האש הרע של תבוערת המדונה של שבועין כוכבין, שהוא האש הרע של המימות תאוה נאוף, באפן שיתבטל ממני תאוה רעה הזאת לגמרי מעתה ועד עולם. ויקים מקרא שכתוב, מהאש יצאו והאש תאכלם. ראש כסיבי עמל שפתימו יכסמו. ימוטו עליהם גלים באש ופילם במהמרות בלי יקומו. ואזכה להיות קדוש ופרוש לגמרי, ואזכה לבלי להנדפק לזה, כי אם בשכיל קיום העולם לבד, בקדשה ובטהרה באמת כרצונך הטוב:

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

להצלת שמעון בן רמונדה רוחמה, ולדוע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מזל ורמונדה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמות מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.